

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Patru

Jeff Pippenger
2025-12-07

Numărul Patru

În Isaia douăzeci și opt, „batjocoritorii care stăpânesc” „Ierusalimul” sunt reprezentați ca „bețivii lui Efraim” și ca „cununa mândriei”. „Cununa” reprezintă conducerea, iar „mândria” reprezintă un caracter satanic.

Bețivii sunt puși în contrast cu rămășița („reziduul”) care devine „cununa” de slavă a lui Dumnezeu, căci în timpul ploii târzii Domnul Își întemeiază „împărăția de slavă”, așa cum este prefigurată de întemeierea de către El a „împărăției harului” la cruce. Împărăția harului la cruce prefigurează împărăția de slavă la legea duminicală. Ploaia târzie a început la 11 septembrie, când au început sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii și judecata celor vii.

„Am văzut că toate lucrurile privesc cu intensitate și își îndreaptă gândurile către criza iminentă dinaintea lor. Păcatele lui Israel trebuie să meargă mai întâi la judecată. Fiecare păcat trebuie mărturisit la sanctuar, apoi lucrarea va înainta. Acest lucru trebuie făcut acum. Rămășița, în vremea de strâmtorare, va striga: Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu, pentru ce m-ai părăsit?”

„Ploaia târzie vine peste cei curați — atunci toți o vor primi, ca odinioară.”

„Când cei patru îngeri vor da drumul, Hristos Își va întemeia Împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie în afară de aceia care fac tot ce pot. Hristos ne-ar ajuta. Toți ar putea fi biruitori prin harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Tot cerul este interesat de lucrare. Îngerii sunt interesați.” Spalding and Magan, 3.

Cele patru vânturi din Apocalipsa sunt reprezentate, de asemenea, de Isaia ca un vânt năprasnic care fusese oprit în ziua vântului de răsărit, tot astfel cum cele patru vânturi ale vrajbei din Apocalipsa sunt ținute în frâu de cei patru îngeri. Cele patru vânturi sunt identificate de Sora White drept un „cal mânios care caută să se smulgă” și care aduce „moarte și nimicire”. Cele patru vânturi sunt eliberate în mod progresiv, începând cu 11 septembrie, apoi mult amplificate la legea duminicală, iar apoi pe deplin dezlănțuite când se încheie timpul de probă al omenirii.

Eliberat și împiedicat

La séptima trompeta, que también es el tercer ay, y que anuncia la consumación del misterio de Dios, fue tocada proféticamente el 11 de septiembre, cuando el Islam fue soltado y luego proféticamente refrenado por George W. Bush después del 11-S. La madre del Islam, Agar, madre de Ismael, es un símbolo de restricción y liberación. Ella fue liberada por Sara para procrear con Abraham por disposición de Sara; luego, a causa de los celos, fue restringida por Sara, lo que hizo que Agar huyera, hasta que el ángel refrenó a Agar para que no siguiera huyendo y le dijo que

regresara. Después del nacimiento de Isaac, la contienda entre Agar y Sara continuó hasta que Abraham expulsó a la esclava, imponiendo así sobre ella otra restricción.

Cei patru îngerii ai islamului au fost dezlegați la începutul profetiei din Apocalipsa, capitolul nouă, versetul cincisprezece, de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, iar apoi au fost legați la 11 august 1840.

Și al șaselea înger a sunat din trâmbiță, și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, zicând către al șaselea înger, care avea trâmbița:
Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufrat. Și cei patru îngeri au fost dezlegați, care erau pregătiți pentru un ceas, și o zi, și o lună, și un an, ca să omoare a treia parte din oameni. Apocalipsa 9:13–15.

După ce Islamul celei de-a treia vai a fost dezlănțuit să atace la 11 septembrie, George W. Bush și-a inițiat războiul mondial împotriva terorismului și a impus o restrângere asupra Islamului. Prima menționare a lui Ismael, simbolul Islamului, arată că urmașii lui Ismael aveau să fie împotriva fiecărui om, iar fiecare om avea să fie împotriva lor.

Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael, pentru că Domnul a auzit mahnirea ta. El va fi ca un măgar sălbatic între oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor, și mâna tuturor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi.” Geneza 16:11, 12.

رہ دض رب زین مالسا و ،دوب دہاوخ ن آدض رب «ناسن ا رہ بتسد» مک تسا ن اہج ین امزل ا ر خ ا تر دق ن آ مالسا
دامن ناون عہب مالسا ہڑی ویراک بتسا ققحت لاح رد لماک روطہب رما نی ا زورما مکن ان چ ،دوب دہاوخ ناسن ا
ی یحی و ایلی ا تش ڈگرس مل یس وہب عوضوم نی ا .درو ا دی دپ ار ین اہج ی گن ج مک تسا نی ا یوبن
بتسا ہدش ی ی امن زاب «اہتم ا ن دم ا مشخ ہب» بترو ص ہب ہفش اکم باتک رد و دوش یم دی ی ا ت ہدن ہددی م عت

„Începutul aceluia timp de strâmtorare”, menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor începe să fie revărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte ca ele să fie revărsate, în timp ce Hristos Se află în sanctuar. În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, necazul va veni peste pământ, iar neamurile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea îngerului al treilea. În acel timp, ‘ploaia târzie’, sau înviorarea din prezența Domnului, va veni pentru a da putere glasului puternic al îngerului al treilea și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate.” Early Writings, 85.

În „zilele” în care cade ploaia târzie, Hristos Își întemeiază împărăția slavei Sale, așa cum este reprezentată în cartea lui Daniel.

Și în zilele acestor împărați Dumnezeu cerului va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția nu va fi lăsată altui popor, ci va sfârâma și va nimici toate aceste împărății, iar ea va dăinui în veci. Daniel 2:44.

În „zilele” când Hristos Își va întemeia împărăția slavei Sale, aceia care sunt „cununa” slavei Lui sunt puși în contrast cu bețivii care poartă „cununa” mândriei. „Vedenia” lui Habacuc, care trebuia scrisă și făcută lămurită pe „table”, ilustrează în mod plastic mărturia istorică a adevărilor

fundamentale ale adventismului. În mărturia lui Habacuc, cele două clase din Ioel, fie ale „mândriei”, fie ale „slavei”, sunt reprezentate ca o clasă care este — îndreptățită prin credință — sau care este — îngâmfată de mândrie. Versetul patru din capitolul doi se adresează celor două clase și ele sunt paralele cu ilustrarea clasică a Fariseului și a Vameșului. Vameșul a plecat acasă îndreptățit, iar „sufletul” Fariseului „nu este fără prihană”, căci este „îngâmfat”.

Iată, sufletul lui care se îngâmfiă nu este drept în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința sa. Habacuc 2:4.

În versetul următor, Habacuc identifică drept beți categoria acelor ale căror inimi se înalță în mândrie, legând astfel pe beții lui Isaia și ai lui Habacuc de „mândrie”.

Da, de asemenea, pentru că păcătuiește prin vin, este un om mândru și nu rămâne acasă; își lărgește dorința ca Locuința morților, este ca moartea și nu poate fi săturat, ci strânge la sine toate neamurile și adună la sine toate popoarele. Habacuc 2:5.

Este demn de reținut că aceste versete din Habacuc nu s-au împlinit doar în istoria millerită, ci împlinirea lor a constituit un subiect obișnuit atât pentru Ellen White, cât și pentru primii pionieri ai adventismului. Cei care au fost îndreptățiți prin credința reprezentată în versetul patru al istoriei millerite au fost aceia care au îndurat criza primei dezamăgiri, care a marcat atât timpul de întârziere, cât și sosirea mesajului celui de-al doilea înger, care vestea căderea Babilonului. Milleriții au înțeles, în cadrul acelei istorii de punere la probă, că fostul popor al legământului, care din punct de vedere istoric fusese protestant, devenise fiicele Babilonului. Acei protestanți erau protestanți reprezentați de biserica din Sardes, reprezentând un popor al legământului, căci aveau un „nume”, simbol atât al caracterului, cât și al relației de legământ, dar erau morți.

Și îngerului bisericii din Sardes scrie-i: Acestea le spune Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Apocalipsa 3:1.

În procesul de punere la încercare din 1844, care a început la 19 aprilie și apoi s-a încheiat la 22 octombrie, cei care au căzut la această probă au fost înălțați în mândrie; iar dacă am citi versetele care urmează după versetul cinci, caracteristica mândriei omenești este acolo exemplificată printr-o ilustrare a aroganței papale și a autoînălțării. Acesta se încheie în versetul douăzeci, unde se rostește: Domnul este în templul Său cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea Lui.

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Versetul al doilea din capitolul al doilea al cărții Habacuc identifică prima dezamăgire din 19 aprilie 1844, iar capitolul se încheie la versetul douăzeci, care marchează în mod clar 22 octombrie 1844, când Domnul a venit deodată la templul Său.

Patru Veniri la 22 octombrie 1844 (linie peste linie)

„Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prevestită de Maleahi, sunt

descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este de asemenea reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Tragedia veacurilor, 426.

Stihurile trei și patru identifică cele două categorii care sunt produse în procesul de încercare din versetul doi până la versetul douăzeci, procesul de încercare de la 19 aprilie 1844 până la 22 octombrie 1844. Versetele patru până la nouăsprezece se adresează puterii papale, cu excepția versetului paisprezece, care tratează istoria ce urmează după coborârea îngerului din Apocalipsa, capitolul optsprezece, la 9/11.

Căci pământul va fi umplut de cunoașterea slavei Domnului, așa cum apele acoperă marea. Habacuc 2:14.

În procesul de încercare al celui de-al doilea înger din istoria millerită s-au format două categorii de închinători, care apoi s-au manifestat la criza din 22 octombrie 1844. Caracterul celor răi din acest pasaj este caracterul papalității, iar în acea perioadă de încercare milleritiții credincioși au ajuns să proclame, în armonie cu solia celui de-al doilea înger, că biserica protestantă devenise fiicele Romei prin respingerea soliei millerite. Controversa care s-a desfășurat între începutul din 19 aprilie și încheierea din 22 octombrie este locul unde caracterul se arată fie ca al unui băutor trufaș al vinului Babilonului, așa cum a fost Belșatar, fie ca al unuia care, asemenea lui Daniel înaintea lui Belșatar, a fost socotit neprihănit prin credința sa. Acea controversă este locul unde se desfășoară drama care trezește lumea la realitățile veșnice asociate cu solia celui de-al treilea înger. Fundalul bețivului în contrast cu cel socotit neprihănit este așezat în contextul argumentului privitor la modul în care lumea este luminată cu privire la aceste subiecte: „Căci pământul se va umple de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.” Acea iluminare a început la 11 septembrie.

La încheierea istoriei reprezentate în capitolul doi din Habacuc, Domnul a venit deodată la templul Său, la 22 octombrie 1844. El a făcut aceasta în împlinirea profeției pe care a prezentat-o ca Palmoni în versetul paisprezece din Daniel opt.

Palmoni

នៅថ្ងៃដំបូងនៃខែវិច្ឆិកា តាមបុរាណវិទ្យាព្រះគម្ពីរ ដល់ស្ថិតិឆ្នាំ 1844
គួរនឹងថ្ងៃដំបូងនៃខែវិច្ឆិកា ហាហាគុក 2:20 មានសម្រេច ហើយលើសនិមិត្តសញ្ញា
“220” អាចគួរមានយោងនៃក្នុង ‘ជំពូក និង ខ’
ដល់កំណត់អត្ថសញ្ញាណការផ្តល់បុគ្គលតាមសម័យកាលមួយ
ក្នុងព្រះរាជកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជុំវិញស្នាក់
លក្ខណៈពុទ្ធសាសនាមួយរបស់មនុស្សមួយសន្លឹកប្រាក់ គឺថា
ពួកគេដោយអនុវត្តន៍លើតាមកូនចៀម ទៅគ្រប់ទីកន្លែងដល់ទូរងយាងទៅ
ការតាមព្រះគ្រីស្ទ មានន័យថា តាមទូរងនៃក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទូរង។

Ở trong Lời Ngài, con số “220” tượng trưng cho sự kết hợp giữa thần tính và nhân tính, và chính công việc mà Đấng Christ đã khởi sự vào ngày ấy là công việc kết hợp thần tính của Ngài với nhân tính. Vào năm 1844, vào ngày thứ hai mươi hai của tháng thứ mười, hay theo ý nghĩa biểu tượng là

hai mui hai nhân mui bằng “220” (22 X 10 = 220), hoặc có thể nói, vào chính ngày mà theo biểu tượng tương ứng với “220,” Ha-ba-cúc “2:20” đã được ứng nghiệm khi Đấng Christ chuyển từ nơi thánh sang Nơi Chí Thánh để bắt đầu cuộc phán xét điều tra.

Palmoni, Numărul Minunat, se află în cadrul „întrebării și răspunsului” care constituie stâlpul central al adventismului, iar cei mai mulți adventiști sunt pe deplin neștiutori ai acestui adevăr.

„Scriptura care, mai presus de toate celelalte, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente, era declarația: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit.» [Daniel 8:14.]” Tragedia veacurilor, 409.

Daniel capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece, prezintă o întrebare în versetul treisprezece, urmată de un răspuns în versetul paisprezece. Cuvântul ebraic Palmoni este tradus prin „acel sfânt” în versetul treisprezece, iar acel nume deosebit al lui Hristos înseamnă Numărătorul Minunat sau Numărătorul Tainelor.

Când Ellen White identifică faptul că versetul paisprezece este stâlpul central și temelia adventismului, ea așază accentul divin asupra întrebării și răspunsului acestor două versete, ceea ce cere ca Hristos, ca Numărătorul Minunat, să fie punctul principal de referință. Sora White a subliniat în repetate rânduri importanța de a-L privi pe Hristos ca adevărul central al oricărui pasaj, iar în versetele treisprezece și paisprezece există o apariție directă a lui Hristos — „acel sfânt” — care este Palmoni.

Igihe Abadiventisiti banze “ibihe birindwi” byo mu Balewi makumyabiri na gatandatu mu mwaka wa 1863, bahumye amaso yabo kuri Palmoni, kuko imiterere y’ubuhanuzi y’ikibazo n’igisubizo ishingiyiye ku isano iri hagati y’“ibihe birindwi” bya Mose n’“iminsi ibihumbi bibiri na magana atatu” ya Daniyeli. “Ibihe birindwi” bya Mose, cyangwa imyaka ibihumbi bibiri na magana atanu na makumyabiri, n’“iminsi ibihumbi bibiri na magana atatu, umugoroba n’igitondo” bya Daniyeli, cyangwa imyaka ibihumbi bibiri na magana atatu, bifitanye isano y’ubuhanuzi ishyirwaho n’igihe, gihagarariwe n’imibare, kandi Umubari W’igitangaza ari rwagati mu kibazo n’igisubizo ari byo nkingi nyamukuru y’Abadiventisiti. Abashobora kuba barasomye inyandiko za Yozefu bashobora kwibuka ingingo ze zishingiyiye ku bwenge zigaragaza ibintu bibiri byihariye Imana yaremye. Kimwe cyari ururimi rw’Igiheburayo, ikindi kikaba igihe gipimika, ari na cyo gisaba imibare.

Verse treisprezece întreabă: „Până când?” Versetul nu întreabă „când”, ci întreabă „până când?” Faptul dacă întrebarea privește durata (până când?) sau dacă privește un anumit moment în timp (când?) este esențial pentru o înțelegere corectă. Răspunsul la întrebarea din versetul paisprezece fie identifică un moment în timp, fie o perioadă de timp, și posibil amândouă; însă, oricare ar fi răspunsul, el trebuie așezat în contextul întrebării din versetul treisprezece. Pentru a împărți drept Cuvântul, adică pentru a înțelege corect răspunsul din versetul paisprezece, este necesară o înțelegere corectă a contextului întrebării. Este „când” sau „atunci”?

Bețivii lui Efraim învață în chip vag că versetul paisprezece identifică un moment în timp, pe care îl socotesc a fi 22 octombrie 1844, iar când fac astfel, s-ar putea foarte bine să facă trimitere la pasajul pe care tocmai l-am citat din Tragedia veacurilor, însă Cuvântul lui Dumnezeu nu se

schimbă niciodată și nu dă greș niciodată. Întrebarea „până când” identifică o durată, nu un moment în timp. 22 octombrie 1844 a marcat începutul perioadei judecării de cercetare, iar adevărurile legate de această lucrare reprezintă Evanghelia veșnică și sunt cu mult mai importante decât simpla dată la care a început.

Gramatica ebraică este clară, iar același înțeles a fost tradus în versiunea King James. Nu numai că gramatica plasează în mod clar întrebarea în contextul duratei, dar întrebarea „cât timp” este un simbol al profeției biblice. Se poate demonstra, pe temeiul mai multor martori, că întrebarea „cât timp”, ca simbol, reprezintă istoria de la 11 septembrie până la legea duminicală. Vom cerceta mai întâi simbolul „cât timp”, înainte de a reveni la Palmoni și Ioel.

Până când? Isaia șase

În Isaia, capitolul șase, versetul trei, îngerii arată că pământul este plin de slava lui Dumnezeu.

Și striga unul către altul și zicea: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui.” Isaia 6:3.

Sora White leagă coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece de îngerii din versetul trei.

„Pe măsură ce ei [îngerii] văd viitorul, când întregul pământ va fi umplut de slava Sa, cântecul triumfător de laudă răsună dintr-unul către altul într-o cântare melodică: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Oștirilor.»” Review and Herald, 22 decembrie 1896.

Isaia se află la 9/11 și întreabă „până când” trebuie să prezinte solia lui 9/11 unui popor laodicean care nu dorește să vadă sau să audă. I se spune că trebuie să persevereze până când cetățile vor fi dărâmate, iar nimicirea cetăților începe la legea duminicală, când apostazia națională este urmată de ruina națională.

Atunci am zis: „Doamne, până când?” Și El a răspuns: „Până când cetățile vor fi pustiite și fără locuitor, casele vor rămâne fără om, iar țara va fi cu totul pustiită; până când Domnul va îndepărta pe oameni departe și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Dar încă va mai rămâne în ea o zecime, și ea se va întoarce și va fi nimicită; precum terebintul și precum stejarul, a căror tulpină rămâne în ei când își leapădă frunzele: tot astfel sămânța sfântă va fi tulpina ei.” Isaia 6:11–13.

La 11/9, când pământul a fost luminat de slava lui Dumnezeu, Isaia este uns să prezinte solia ploii târzii și el întreabă: „până când” trebuie să prezinte solia de la 11/9 unor oameni a căror inimă este îngroșată? Răspunsul este „până” la legea duminicală, când va fi „o mare pustiire în mijlocul țării.” „Marea pustiire” este înfăptuită de adventismul laodicean, pe care Isaia, în capitolul douăzeci și doi, îl reprezintă prin Șebna.

Iată, Domnul te va duce în robie grea și te va acoperi negreșit. Te va răsuci și te va azvârli cu putere, ca pe o minge, într-o țară întinsă: acolo vei muri, și acolo carele slavei tale vor fi rușinea casei stăpânului tău. Și te voi izgoni din dregătoria ta, și din starea ta te va doborî. Isaia 22:17–19.

Adventismul laodicean părăsește adevărul la legea duminicală și este atunci „răsturnat”, așa cum este reprezentat în Daniel capitoul unsprezece, versetul patruzeci și unu.

El va intra și în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și frunza copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Când Isaia întreabă „până când”, i se spune să prezinte solia adventismului chiar până la legea duminicală, când „mulți” din Daniel unsprezece cu versetul patruzeci și unu vor fi „răsturnați”, atunci când vor părăsi Sabatul și pe Dumnezeu. Atunci ei vor fi vărsați din gura Domnului, așa cum este reprezentat în cartea Apocalipsei, unde toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie, și unde Isaia douăzeci și doi îl prezintă pe Șebna ca fiind „aruncat cu putere” „ca o minge într-o țară întinsă”, în timp ce ei sunt „îndepărtați” „departe”.

În acea perioadă de timp, rămășița, reprezentată ca „o zecime” (care este o zeciuială), „se întoarce”; cei care, în pasaj, sunt asemănați cu niște copaci care au „substanță” ce rămâne atunci când frunzele sunt lepădate. „Frunzele” reprezintă mărturisirea în simbolismul profetic. Când adventismul va ajunge la legea duminicală și va accepta prima zi a săptămânii în locul Sabatului lui Dumnezeu, ei își vor lepăda frunzele „mărturisirii” și nu vor mai pretinde că susțin Sabatul zilei a șaptea al lui Dumnezeu.

„Blestemarea smochinului a fost o parabolă pusă în faptă. Acel pom neroditor, etalându-și frunzișul prefăcut chiar înaintea lui Hristos, era un simbol al națiunii iudaice. Mântuitorul dorea să le facă limpede ucenicilor Săi cauza și certitudinea pieirii lui Israel. În acest scop, El a investit pomul cu însușiri morale și l-a făcut tâlcuitor al adevărului divin. Iudeii se evidențiau distinct dintre toate celelalte neamuri, mărturisind loialitate față de Dumnezeu. Ei fuseseră în mod deosebit favorizați de El și își arogau o neprihănire mai presus de a oricărui alt popor. Dar erau corupți de iubirea de lume și de lăcomia câștigului. Se lăudau cu cunoștința lor, dar erau neștiutori față de cerințele lui Dumnezeu și plini de ipocrizie. Asemenea pomului neroditor, își întindeau sus ramurile prefăcute, bogate în înfățișare și frumoase privirii, dar nu aduceau „decât frunze”. Religia iudaică, împreună cu templul ei mareț, altarele ei sfinte, preoții ei cu mitră și ceremoniile ei impresionante, era într-adevăr frumoasă în înfățișarea exterioară, dar smerenia, iubirea și bunăvoința lipseau.”

„Toți pomii din livada de smochini erau lipsiți de rod; însă pomii fără frunze nu trezeau nicio așteptare și nu pricinuiam nicio dezamăgire. Prin acești pomi erau reprezentați neamurile. Ele erau tot atât de lipsite de evlavie ca iudeii; dar nu făcuseră mărturisirea că-I slujesc lui Dumnezeu. Nu făceau pretenții lăudăroase de bunătate. Erau oarbe față de lucrările și căile lui Dumnezeu. Pentru ele timpul smochinelor nu venise încă. Ele încă așteptau o zi care urma să le aducă lumină și speranță. Iudeii, care primiseră binecuvântări mai mari de la Dumnezeu, erau socotiți răspunzători pentru abuzul acestor daruri. Privilegiile cu care se lăudau nu făceau decât să le sporească vinovăția.” Hristos, Lumina lumii, p. 582, 583.

La legea duminicală, pretenția adventismului laodicean de a fi poporul legământului lui Dumnezeu dispare, întrucât ei acceptă semnul legământului morții și resping sigiliul legământului vieții. Atunci își leapădă frunzele mărturisirii lor, iar ceea ce este adus în atenție este o rămășiță reprezentată de Isaia, care la 11 septembrie „s-a întors” la vechile cărări, a fost apoi smerită până în

țărână când ei (Isaia) și-au dat seama de experiența lui coruptă și a fost ulterior curățită cu un cărbune luat de pe altar. Sora White ne informează că acel cărbune de pe altar reprezintă curățirea, dar curățirea este pur și simplu ceea ce se realizează atunci când cărbunele se atinge de buzele lui Isaia.

„Cărbunele aprins este simbolic pentru purificare. Dacă atinge buzele, niciun cuvânt necurat nu va ieși de pe ele. Cărbunele aprins simbolizează, de asemenea, puterea lucrării slujitorilor Domnului.” Review and Herald, 16 octombrie 1888.

„Cărbunii” de pe altar care sunt aruncați pe pământ în zilele de pe urmă sunt cărbunii aruncați pe pământ atunci când este deschisă a șaptea și ultima pecete, în primele cinci versete din capitoul opt al Apocalipsei. Isaia, și prin urmare cei o sută patruzeci și patru de mii, sunt curățiți prin cărbunele care le atinge buzele, însă „cărbunele” este un mesaj. El le atinge buzele atunci când iau cartea din mâna îngerului și o mănâncă.

Свети ги чрез Твоята истина: Твоето слово е истина. Йоан 17:17.

Cei ce „se întorc” și devin rămășița (restul) sunt reprezentați ca fiind stejarii și copacii de tei; și, după cum Hristos „a investit copacul cu însușiri morale și l-a făcut talmăcitorul adevărului divin”, copacii lui Isaia au în ei „însușirea morală”, așa cum este reprezentată prin „substanță”. Substanța rămâne cu copacii, chiar și atunci când aceia care au fost numai frunze ale unei mărturisiri de credință sunt lepădați. „Sămânța sfântă” este „substanța”, iar Hristos este „sămânța sfântă” a profeției. Acei copaci care sunt reprezentați ca rămășița, și prin Isaia însuși în capitoul șase, îi reprezintă pe oameni și, prin urmare, omenirea, iar sămânța sfântă reprezintă divinitatea. Astfel, Isaia șase identifică purificarea adventismului de la 9/11 până la legea duminicală, iar toate detaliile pe care Isaia le aduce la această istorie profetică sunt reprezentate prin întrebarea sa: „până când?”. Pentru Isaia, răspunsul la „până când?” a fost: de la 9/11 până la legea duminicală.

Până când? 1840–1844

ថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ គឺជានិមិត្តរូបនៃ ៩/១១
ហើយតាមរយៈបុរេត្តិសាស្ត្រពុទ្ធសាសនាចាប់ពីថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ ដល់ថ្ងៃទី ២២
ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ សង្គមលោកិកនៃមហាសម័យ
និងពួកហោររបស់យេស៊ូលោកក៏ត្រូវបានបំផុស
ពួកហោររបស់ហេលេនប្រាសបង្ហាញថាជាហោរក្នុងដៃកុលាយ
ហើយត្រូវបានអលើយាហរហារជីវិត ប៉ុន្តែនៅដើមដំបូងបំផុតនៃការបុរេមុខគុណនោះ
អលើយាហរសំណួរថា «តើដល់ពេលណា» អ្នករាល់គ្នានឹងសុទ្ធជឺរវាងមតិពីរ។

Și Ilie a venit la tot poporul și a zis: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; iar dacă Baal, atunci urmați-l pe el.” Și poporul nu i-a răspuns niciun cuvânt. Atunci Ilie a zis poporului: „Am rămas numai eu, eu singur, proroc al Domnului; dar prorocii lui Baal sunt patru sute cincizeci de oameni.” 1 Împărați 18:21, 22.

Ilie se află la 11 august 1840, întrebând acea generație dacă mesajul millerit este adevărat sau este fals. Este un alt mesaj către Laodicea, așa cum a fost Isaia șase.

„Mii de oameni au fost conduși să îmbrățișeze adevărul propovăduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicăți în spiritul și puterea lui Ilie pentru a vesti solia. Asemenea lui Ioan, Înaintemergătorul lui Isus, cei care au propovăduit această solemnă solie s-au simțit constrânși să pună secula la rădăcina pomului și să-i cheme pe oameni să aducă roade vrednice de pocăință. Mărturia lor era de așa natură încât să trezească și să afecteze cu putere bisericile și să le dea pe față adevăratul caracter. Și, când a fost rostită solemnă avertizare de a fugi de mânia viitoare, mulți dintre cei care erau uniți cu bisericile au primit solia vindecătoare; și-au văzut abaterile, iar cu lacrimi amare de pocăință și cu adâncă agonie a sufletului, s-au smerit înaintea lui Dumnezeu. Iar când Duhul lui Dumnezeu S-a odihnit peste ei, au ajutat la înălțarea strigătului: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui.»” Early Writings, 233.

កុនុងបុរេគតិសាស្ត្រនៃការសាកល្បងពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844
ពួកបុរេគតិសាស្ត្រនៃប្រទេសស្កុយធីនីយមន្ត្រី បានកុលាយជាកូនសុរិបស្ស័ម
ហើយបានបុគ្គលិកអារគុរបនប្រែកស្កុយធីនីយមន្ត្រី ទិសនិយមបែបមីឡិរ។
ជាមួយនឹងអសោយ និងអលើយ៉ា យើងមានសាក្សីពីររូបដែលផ្តល់សក្ខីភាពដល់ការពិតថា
សំណួរ «តើយូរប៉ុនណា» ជានិមិត្តរូបនៃបុរេគតិសាស្ត្រដែលចាប់ផ្តើមនៅ 9/11
ហើយបញ្ចប់នៅចុងប្រាំបីថ្ងៃ កុនុងបុរេគតិសាស្ត្របែបមីឡិរ ថ្ងៃទី 11 ខែសីហា
ឆ្នាំ 1840 ត្រូវនឹង 9/11 ហើយថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ត្រូវនឹងចុងប្រាំបីថ្ងៃ
នៃពេលវេលាដែលបានចុះមកពីស្កុយធីនីយមន្ត្រី ហើយបានលេចមកក្នុងរូបសម្តែង
ថ្មីដំបូងបំផុតរបស់ពួកយើងជាមួយនឹងតង្វាយនោះ
ដូចនេះហើយបានសម្គាល់មនុស្សមួយស្រីប្អូនប្អូនពាន់នាក់ថាជាទង់សញ្ញាមួយ
ដែលត្រូវបានគំរាមដោយថ្មីដំបូងបំផុតរបស់ពួកយើង បន្ទាប់មក
ពួកហោរាកុលវែងកុលាយត្រូវបានអលើយ៉ាសម្តែង ដូចគ្នានឹងសហរដ្ឋអាមេរិក
ដែលជាហោរាកុលវែងកុលាយ ត្រូវបានសម្តែងកុនុងនាមជានគរទីប្រាំមួយ
នៃពេលវេលាចុងប្រាំបីថ្ងៃ កុនុងបុរេគតិសាស្ត្រ។

Isaia șase subliniază un proces de încercare, curățire și purificare în mijlocul poporului lui Dumnezeu, de la 11 septembrie până la legea duminicală. Ilie se adresează atitudinii laodiceene a poporului lui Dumnezeu, dar oferă, de asemenea, dovezi pentru a distinge între un profet adevărat și unul fals și, în consecință, între o solie adevărată și una falsă. Astfel, începând de la 11 august 1840 și încheindu-se la 22 octombrie 1844, o probă profetică a fost adusă asupra protestanților din perioada Sardes; și, după cum focul de pe Muntele Carmel a produs o separare în două clase, tot astfel două clase s-au manifestat în 1844. O clasă în procesul de încercare era poporul legământului care urma curând să fie „fostul” popor al legământului, iar cealaltă clasă era adventismul millerit, cu care Dumnezeu avea să intre în legământ la 22 octombrie 1844. Perioada de încercare și de separare este istoria viei, întrucât adventismul millerit s-a dovedit a fi profetul adevărat chiar în același punct în care protestantismul sardian a început să-și împlinească rolul de protestantism apostat. Așa cum profeții lui Baal au fost demascați ca falși, tot astfel fostul popor al legământului a fost demascat și apoi identificat de milleriți ca o fiică a Romei. Istoria Muntelui Carmel și, de asemenea, împlinirea acelei istorii în vremea milleriților oferă o a doua mărturie pentru Isaia șase, și anume că întrebarea „până când” este un simbol al perioadei de timp de la 11 septembrie până la legea duminicală.

„Doamne Dumnezeu lui Avraam, Isaac și al lui Israel”, se roagă profetul, „fă să se cunoască astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că am făcut toate aceste lucruri după cuvântul Tău. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca poporul acesta să cunoască că Tu ești Domnul Dumnezeu și că Tu le-ai întors din nou inima.”

„O tăcere apăsătoare în solemnitățile ei se așterne peste toți. Preoții lui Baal tremură de groază. Conștiința de vinovăția lor, ei așteaptă o pedeapsă grabnică.”

Nici nu se încheie rugăciunea lui Ilie, că flăcări de foc, ca niște fulgere strălucitoare, coboară din cer asupra altarului ridicat, mistuind jertfa, sorbind apa din șanț și mistuind chiar și pietrele altarului. Strălucirea văpăii luminează muntele și orbește ochii mulțimii. În văile de dedesubt, unde mulți privesc cu suspans încordat mișcările celor de sus, coborârea focului se vede limpede, și toți rămân uimiți la această priveliște. Ea seamănă cu stâlpul de foc care, la Marea Roșie, i-a despărțit pe copiii lui Israel de oastea egipteană.

„Ljudul de pe munte se prosternă cu uimire înaintea Dumnezeului nevăzut. Ei nu îndrăznesc să mai privească focul trimis din cer. Se tem că ei înșiși vor fi mistuiți; și, convinși de datoria lor de a-L recunoaște pe Dumnezeu lui Ilie ca Dumnezeu părinților lor, căruia Îi datorează credincioșie, strigă împreună, ca și cu o singură voce: «Domnul, El este Dumnezeu; Domnul, El este Dumnezeu.» Cu o claritate izbitoare, strigătul răsună peste munte și are ecou în câmpia de dedesubt. În sfârșit, Israel este trezit, dezamăgit de amăgire, pocăit. În sfârșit, poporul vede cât de mult L-a dezonorat pe Dumnezeu. Caracterul închinării lui Baal, în contrast cu slujirea rațională cerută de adevăratul Dumnezeu, este pe deplin descoperit. Poporul recunoaște dreptatea și mila lui Dumnezeu în reținerea rouei și a ploii până când au fost aduși să mărturisească Numele Lui. Acum sunt gata să admită că Dumnezeul lui Ilie este mai presus de orice idol.” Profeti și regi, 153.

Cât timp? Moise

Prima dată când întrebarea simbolică „până când” este ridicată în Cuvântul profetic este în cea de-a opta plagă asupra egiptenilor, pe vremea lui Moise. Cea de-a opta plagă este „lăcustele” (un simbol al islamului), care sunt aduse de un „vânt de răsărit” (un simbol al islamului).

И Мојсеј и Арон дођоше к Фараону и рекоше му: Овако вели Господ Бог Јевреја: Докле ћеш одбијати да се понизиш преда мном? Пусти мој народ да ми служи. Јер ако одбијеш да пустиш мој народ, ево, сутра ћу довести скакавце на твоје међе. И покриће лице земље, тако да се земља неће моћи видети; и појешће остатак онога што је умакло, што вам је преостало од града, и појешће свако дрво које вам расте у пољу. И напуниће твоје куће, и куће свих твојих слугу, и куће свих Египћана; што нису видели ни твоји оци, ни оци твојих отаца, од дана откако су на земљи до данашњега дана. И окрену се и отиде од Фараона.

Iar slujitorii lui Faraon i-au zis: „Până când va mai fi omul acesta o cursă pentru noi? Lasă-i pe oamenii aceia să plece, ca să-I slujească Domnului Dumnezeului lor. Nu știi încă că Egiptul este nimicit?”

Musa și Aaron au fost aduși din nou înaintea lui Faraon; iar el le-a zis: „Duceți-vă și slujiți Domnului Dumnezeuului vostru; dar cine sunt cei ce vor merge?”

Și Moise a zis: Vom merge cu tinerii noștri și cu bătrânii noștri, cu fiii noștri și cu fiicele noastre, cu turmele noastre de oi și cu cirezile noastre de vite vom merge; căci trebuie să ținem o sărbătoare pentru Domnul.

Și le-a zis: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa să plecați, pe voi și pe pruncii voștri! Luați seama, căci răul vă stă înaintea. Nu așa! Mergeți acum numai voi, bărbații, și slujiți Domnului, căci aceasta ați cerut.” Și au fost izgoniți dinaintea lui Faraon.

Iar Domnul a zis către Moise: „Întinde-ți mâna peste țara Egiptului, pentru lăcuste, ca ele să se ridice asupra țării Egiptului și să mănânce toată iarba țării, tot ce a lăsat grindina.” Și Moise și-a întins toiagul peste țara Egiptului, iar Domnul a adus un vânt de răsărit asupra țării toată ziua aceea și toată noaptea aceea; iar când s-a făcut dimineață, vântul de răsărit a adus lăcustele. Și lăcustele s-au ridicat peste toată țara Egiptului și s-au așezat în toate hotarele Egiptului: foarte numeroase și cumplite au fost; înainte de ele n-au mai fost asemenea lăcuste ca ele și nici după ele nu vor mai fi asemenea. Căci au acoperit fața întregului pământ, așa încât țara s-a întunecat; și au mâncat toată iarba țării și toate roadele pomilor pe care le lăsase grindina; și n-a mai rămas nimic verde în pomi sau în ierburile câmpului, în toată țara Egiptului.

Atunci Faraon a chemat în grabă pe Moise și pe Aaron și a zis: „Am păcătuțit împotriva Domnului Dumnezeuului vostru și împotriva voastră. Acum dar, iartă, te rog, păcatul meu numai de data aceasta și roagă pe Domnul Dumnezeuul vostru, ca să îndepărteze de la mine numai această moarte.” Și Moise a ieșit de la Faraon și s-a rugat Domnului. Iar Domnul a făcut să sufle un vânt de apus foarte puternic, care a luat lăcustele și le-a aruncat în Marea Roșie; n-a mai rămas nici o lăcustă în tot ținutul Egiptului. Exodul 10:3–19.

Mai întâi, „Domnul Dumnezeuul evreilor” întreabă: „Până când vei refuza să te smerești înaintea Mea?” iar apoi slujitorii lui Faraon l-au întrebat din nou pe Faraon: „Până când ne va fi omul acesta o cursă?” Întrebarea este pusă în timpul plăgii a opta, care se aliniază cu 9/11 din mai multe motive. Plaga a zecea este uciderea întâilor născuți, care se aliniază cu crucea și este urmată de dezamăgirea de la Marea Roșie, pe care Inspirația o pune în corespondență cu dezamăgirea ucenicilor la cruce, care se aliniază cu marea dezamăgire a milleriților din 1844. Acești trei martori se aliniază cu toții cu legea duminicală. Plaga a zecea este legea duminicală, iar cu două plăgi mai devreme, plaga a opta a adus „lăcustele” pe un „vânt de răsărit”. „Lăcustele” au umplut întregul pământ, după cum Islamul zguduie astăzi întreaga lume, răspândindu-și întunericul prin imigrația forțată. Denumirea latină a „lăcustei de pustiu” este „locusta migratoria”, reprezentând răspândirea Islamului prin imigrație, care este prefigurată în lumea naturală ca migrație.

A noua urgie a fost un întuneric care putea fi simțit.

И рече Господ Мојсију: Пружи руку своју к небу, да буде тама по земљи Египатској, тама која се може опипати. И пружи Мојсије руку своју к небу; и настаде густа тама по свој земљи Египатској за три дана: не виђаху један другога, нити ко уста са свога места

за три дана; али сви синови Израилјеви имаху светлост у становима својим. Излазак 10:21–23.

În simbolismul expresiei „până când” reprezentat de Muntele Carmel și de Ilie, se manifestă o distincție atunci când focul coboară din cer. Dumnezeu lui Ilie a făcut ceea ce Baal nu poate face. În istoria millerită, distincția a fost făcută între protestantismul sardian decăzut și adventismul millerit. La Moise, distincția a fost întuneric sau lumină. În casele evreilor era lumină. Isaia ne mai informează că aceia care nu au lumină în linia lui Moise, care sunt de asemenea aceia nimiciți de Ilie, și aceia care pierd mantia protestantismului în perioada millerită sunt un „popor” care „auziți într-adevăr, dar nu înțelegeți; și vedeți” „într-adevăr, dar nu pricepeți”. Apoi se rostește o declarație cu privire la acest popor, care spune: „Îngroașă inima acestui popor, îngreuiază-i urechile și închide-i ochii; ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor și să înțeleagă cu inima lor și să se întoarcă și să fie vindecați.”

Voinic să facă lucrarea, dar copleșit de însărcinarea de a predica celor ce nu vor asculta, Isaia „a zis atunci”: „Doamne, până când?”

Ultimele trei dintre cele zece plăgi ale Egiptului oferă o mărturie a celor trei pași de la 11 septembrie până la legea duminicală. La 11 august 1840, mesajul primului înger a fost împuternicit, iar la 19 aprilie 1844 a sosit al doilea înger și a fost împuternicit la adunarea de tabără de la Exeter, în perioada 12–17 august, iar al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844. Al treilea înger se aliniază cu legea duminicală și, prin urmare, identifică un proces în trei pași, căci nu poți avea un al treilea fără un prim și un al doilea.

„Prima și a doua solie au fost date în 1843 și 1844, iar noi ne aflăm acum sub proclamarea celei de-a treia; însă toate cele trei solii trebuie încă să fie proclamate. Este tot atât de esențial acum ca oricând înainte ca ele să fie repetate celor care caută adevărul. Prin condei și prin glas, noi trebuie să facem să răsunе proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia celui de-al treilea înger. Nu poate exista o a treia fără prima și a doua. Aceste solii trebuie să le adresăm lumii în publicații, în cuvântări, arătând, pe linia istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi.” Selected Messages, cartea 2, 104, 105.

Cea de-a zecea plagă a Egiptului a fost pusă, prin inspirație, în corespondență cu crucea și cu dezamăgirea ulterioară asociată cu aceasta. Prin urmare, cea de-a zecea plagă este a treia solie, care, din necesitate profetică, trebuie să fie precedată de o primă și de o a doua solie. La 9/11 Domnul l-a întrebat pe Faraon: „până când”, iar imediat după aceea și slujitorii lui Faraon au întrebat, de asemenea: „până când”. După ce Moise i-a transmis lui Faraon întrebarea lui Dumnezeu: „până când” și chiar înainte ca slujitorii să repete lui Faraon întrebarea lui Moise, Moise marchează un punct de cotitură astfel: „s-a întors și a ieșit de la Faraon.” Exodul 10:6.

9/11 a fost un punct de cotitură profetic, prefigurat atunci când Moise a adus urgia lăcustelor venite cu vântul de răsărit.

„Există perioade care constituie puncte de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii. În providența lui Dumnezeu, când survin aceste diferite crize, este dată lumina pentru acel timp.” Bible Echo, 26 august 1895.

Următoarea plagă a produs întuneric sau lumină, în funcție de clasa din care făceai parte. 11 septembrie a fost un „punct de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii”. În acel moment, poporul lui Dumnezeu a fost chemat să se întoarcă și să umble pe cărările cele vechi, dar a refuzat să umble pe ele și n-a luat aminte la sunetul trâmbiței. O despărțire între întuneric și lumină a fost înfăptuită după Ilie, iar Moise a întrebat: „până când?” Ea mai afirmă în pasaj:

„Există perioade care constituie puncte de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii. În providența lui Dumnezeu, atunci când sosesc aceste diferite crize, este dată lumina pentru acel timp. Dacă este primită, urmează progres spiritual; dacă este respinsă, urmează declin spiritual și naufragiu.” Bible Echo, 26 august 1895.

Vom continua subiectul „până când” în articolul următor.

În luna mai a anului 1842, la Boston, Massachusetts, a fost convocată o Conferință Generală. La deschiderea acestei adunări, frații Charles Fitch și Apollos Hale, din Haverhill, au prezentat profețiile ilustrate ale lui Daniel și Ioan, pe care le pictaseră pe pânză, împreună cu numerele profetice, arătând împlinirea lor. Fratele Fitch, explicând înaintea Conferinței de pe harta sa, a spus că, în timp ce cerceta aceste profeții, se gândise că, dacă ar putea alcătui ceva de felul celui prezentat aici, aceasta ar simplifica subiectul și i-ar face mai ușoară prezentarea lui înaintea unui auditoriu. Aici era mai multă lumină pe cărarea noastră. Acești frați făceau ceea ce Domnul îi arătase lui Habacuc în viziunea sa cu 2.468 de ani mai înainte, zicând: „Scrie viziunea și fă-o lămurită pe table, pentru ca să poată alerga cine o va citi. Căci viziunea este încă pentru o vreme hotărâtă.” Habacuc 2:2.

„După o anumită discuție asupra subiectului, s-a votat în unanimitate să fie litografiate trei sute de exemplare asemănătoare cu acesta, lucru care a fost curând îndeplinit. Ele au fost numite «graficele din '43». Aceasta a fost o Conferință foarte importantă.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă, până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Early Writings, 74.

„Byari ubuhamya buhurije bw'abigisha n'ibinyamakuru by'Ikiza cya Kabiri, igihe bahagararaga ku 'kwizera kwa mbere,' yuko gutangazwa kw'iyo mbonerahamwe kwari ugusohora kwa Habakkuk 2:2, 3. Niba iyo mbonerahamwe yari ikintu cy'ubuhanuzi (kandi abayihakana bava ku kwizera kwa mbere), noneho bikurikiraho ko mbere ya Kristo 457 ari wo mwaka ukwiriye gutangirirwaho kubara iminsi 2300. Byari ngombwa ko 1843 iba igihe cya mbere cyatangajwe, kugira ngo 'iyerekwa' 'ritinde,' cyangwa ngo habeho igihe cyo gutinda, aho itsinda ry'abakobwa b'inkumi ryagombaga gusinzira no kuryama ku ngingo ikomeye y'igihe, mbere gato yuko rikangurwa n'Ijwi ryo Mu Gicuku.” Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.